ἐπὶ τοῦ Ἑνετοῦ ναυάρχου Μοροζίνη, ἐξηγέρθη ἡ Πελοπόννησος καὶ ἀπετινάχθησαν οἱ Τοῦρκοι, ἐγκατασταθέντων ὡς κυριάρχων τῶν Ἑνετῶν, οἱ τρεῖς αὐτοὶ Κ. ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των, φέροντες μαζί των καὶ 15 ἁρματωλοὺς Ρουμελιώτας. Ἀλλ' ἡ Ἑνετικὴ κυριαρχία τότε εἰς τὴν Πελοπόννησον ὑπῆρξεν ὀλιγοχρόνιος. Οἱ Τοῦρκοι ἀνέκτησαν καὶ πάλιν τὴν χώραν, ἐκβληθέντων τῶν Ἑνετῶν (1715). Οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων, καταφερόμενοι ἴσως ἐναντίον τῆς τυραννικῆς διοικήσεως τῆς Ἑνετίας, ἴσως ὅμως καὶ διὰ νὰ κολακεύσουν τοὺς κυριάρχους των, δυσαρεστηθέντας διὰ τὴν στάσιν των, ἐτάχθησαν ἀνεπιφυλάκτως μὲ τὸ μέρος τῶν Τούρκων. Ἐλάχιστοι τότε εὑρέθησαν μὲ τὸ μέρος τῶν Ἑνετῶν. Μεταξὺ τῶν ἐλαχίστων αὐτῶν φανατικῶν ἐχθρῶν τῶν Τούρκων ἦτο καὶ ὁ *Δῆμος Κ.* Αὐτὸς μὲ τὸν υἱόν του *Μπότσικαν* καὶ 200 ἀκόμη ὁπλοφόρους ἀπὸ τὰ χωρία Χρυσοβίτσι, Ἀρκουδόρεμα καὶ Ἁλωνίσταινα, κατέλαβε τὸ χωρίον τῆς Γορτυνίας Δάρα εἰς τὰ σύνορα Γορτυνίας καὶ ἐπαρχίας Καλαβρύτων μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἐκ Πατρῶν ἐναντίον τῆς Β. Ἀρκαδίας ἑξακισχιλίων Τούρκων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀσουμᾶ πασσᾶ. Ὅλοι τότε συνετρίβησαν εἰς ἕνα ἀγῶνα ἀπεγνωσμένον, πλὴν τοῦ Δήμου καὶ τοῦ υἱοῦ του Μπότσικα, οἱ ὁποῖοι, διασωθέντες, κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη. Βραδύτερον, ἀποθανόντος τοῦ Δήμου, τὸν διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῶν κλεφτῶν τῆς Ἀρκαδίας ὁ Μπότσικας, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς στενὴν ἐπαφὴν καὶ μὲ ἄλλους ἀρχηγοὺς Πελοποννησίων κλεφτῶν, ὡς τοῦ ἐκ Πατρῶν Μαντᾶ, τοῦ ἐκ Καλαβρύτων Περιβόλου καὶ τοῦ διαβοήτου ἐκ Τριφυλίας Ντάρα. Ὑποθαλπόμενοι παρὰ τῶν προεστῶν, τῶν δημογερόντων καὶ τῶν σημαινόντων κληρικῶν, περιήρχοντο εἰς τὰ ὄρη, ἐμπνέοντες τὸν τρόμον εἰς τοὺς Τούρκους. Κατόπιν προδοσίας τοῦ ἐξαγορασθέντος ἀπὸ τοὺς Τούρκους Βουλγάρου Τσέλιου Χριστώφ, διατελοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ντάρα, περὶ τοὺς τρισχιλίους Ἀλβανοὶ καὶ περὶ τοὺς πεντακισχιλίους Τοῦρκοι ἔστησαν ἐνέδραν παρὰ τὸ δάσος τοῦ Λεονταρίου καὶ ἐπέπεσαν ἐναντίον τῶν φοβερῶν αὐτῶν κλεφτῶν. Εἰς τὴν μάχην, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἐφονεύθησαν 200 παλληκάρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν, ὁ Μπότσικας Κ., ὁ Μαντᾶς καὶ ὁ Περίβολος. Ὁ Ντάρας ἀνασύρας τὸ ξίφος, ἐπετέθη κατὰ τῶν κυκλωσάντων αὐτὸν ἐχθρῶν μὲ 50 παλληκάρια του καί, διασπάσας τὴν Τουρκικὴν γραμμήν, διεσώθη μετ' αὐτῶν εἰς τὰ ὄρη. Τὸν Μπότσικαν Κ. διεδέχθη ὁ υἱός του *Ἰωάννης*, πάππος τοῦ Θεοδώρου Κ., γεννηθεὶς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα περὶ τὸ 1710. Ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς εἷς ἐκ τῶν διακεκριμένων Πελοποννησίων ἀρχηγῶν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ υἱός του καὶ πατὴρ τοῦ Θεοδώρου, ***Κωνσταντῖνος Κ.***, ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῶν Τούρκων ὡς ἁρματωλὸς τῆς Κορίνθου καὶ διετήρησε τὸ ἁρματωλίκι ἐπὶ 4ετίαν, συνδεθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τοὺς Πετιμεζαίους καὶ ἐπεκτείνας τὴν ἐπιρροήν του μέχρι Μάνης. Κατὰ τὰς παραμονὰς ὅμως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀρλώφ, συλληφθέντος καὶ κατακρεουργηθέντος τοῦ συνεργάτου του μητροπολίτου Λακεδαίμονος Ἀνανία παρὰ τῶν Τούρκων, ὁ Κωνσταντῖνος, βλέπων ὅτι ἐκινδύνευε καὶ αὐτός, ἐγκατέλειψε τὸ ἁρματωλίκι τῆς Κορίνθου καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ γνώριμά του Ἀρκαδικὰ βουνά. Ἐν ἀρχῇ ὁ Κωνσταντῖνος ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀρλώφ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει μέρος καὶ ὁ πατήρ του, φονεύσας τότε πολλοὺς Τούρκους. Βραδύτερον ὅμως τόσον αὐτός, ὅσον καὶ πλεῖστοι τῶν Πελοποννησίων ἀρχηγῶν, δὲν ἀναφαίνονται, ἀντιληφθέντες ἴσως τὸ ἀσυστηματοποίητον, τὸ ἀστεῖον τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης, καθ' ἣν ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὁπλοφόρων εἶχε διορισθῆ εἷς ἐμποροπλοίαρχος, ὁ Ψαρός. Οὐχ ἧττον κατὰ τὰς μάχας ἐκείνας ἐφονεύθησαν δύο ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωάννου Κ., ὁ ἴδιος δέ, γέρων πλέον, καταφυγὼν εἰς τὸ Νησὶ τῶν Καλαμῶν, ἐπροδόθη καί, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὡδηγήθη εἰς Ἀνδροῦσαν, ὅπου ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον. Οἱ δήμιοί του, ἀφοῦ τοῦ ἀπέκοψαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τὸν ἐκρέμασαν κατόπιν.

Ὁ υἱός του *Κωνσταντῖνος*, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποκτήσει δύο υἱούς, τὸν *Θεόδωρον* (1770) καὶ τὸν *Γιάννην τὸν Ζορμπᾶν* (1772), κατέφυγε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Μάνην, πνέων ἀγρίαν ἐκδίκησιν διὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ἀπὸ τοῦ 1774 — 1776 φοβερὰ πληγὴ ἔπληξε τὴν Πελοπόννησον. Μὲ τὴν ἀνοχὴν τῆς Ὑψ. Πύλης, μισούσης τοὺς πελοποννησίους διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὴν Ὀρλωφικὴν ἐπανάστασιν, οἱ κατακλύζοντες τὴν χώραν Ἀλβανοὶ εἶχον ἐκτραπῆ εἰς ἀγρίαν σφαγὴν καὶ ἐρήμωσιν. Γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν πελοποννησίων κλεφτῶν, ἀνερχομένων κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς 5.000, ἦτο ὁ Κωνσταντῖνος Κ. Περιφερόμενος εἰς τὰ βουνὰ ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας μέχρι τῆς Ἀχαΐας, ἐπήρχετο λαιλαπώδης κατὰ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων σφαγέων καὶ τοὺς ἐδεκάτιζε. Οὕτω παρὰ τὴν θέσιν Κατζάνες (κοιλὰς Ἀροανείου ποταμοῦ) καὶ εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ἀροανείου, τὴν λεγομένην Μπίμπαγα, ἐφόνευσε τὸν διαβόητον Ἀλβανὸν Μπεκιάρην μὲ 36 ἐκ τῶν συντρόφων του, παρὰ δὲ τὸ χωρίον Μποῦγα, τὸν Βεΐζον μὲ 24 συντρόφους του. Ἀλλ' ἡ φοβερὰ ἀλβανικὴ μάστιξ τῆς Πελοποννήσου δὲν ἐβράδυνε νὰ στραφῇ καὶ κατὰ τῶν Τούρκων, τῶν ὁποίων οὕτω ἡ θέσις καθίστατο δύσκολος. Συνεποσοῦντο δὲ τότε οἱ κακοποιοὶ ἐκεῖνοι εἰς 12 χιλ. καὶ ἐδείκνυον φανερὰν τὴν διάθεσίν των νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὡς κυρίαρχοι. Ἐναντίον των ἀπεστάλη ὁ Τοῦρκος ναύαρχος Χασὰν πασσᾶς Τζεζαερλῆς, ὁ ὁποῖος καὶ ἐστρατοπέδευσε τὴν 28 Μαΐου 1779 εἰς Μύλους μετὰ 7 χιλ. στρατοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ στρατὸς αὐτὸς ἦτο ἀνεπαρκὴς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ ἀξιόμαχα ἄλλωστε ἐκεῖνα στίφη τῶν Ἀλβανῶν, ὁ Τοῦρκος πασσᾶς, παρὰ τὴν θέλησίν του, ἐσκέφθη νὰ συμμαχήσῃ ἐναντίον των μὲ τοὺς Πελοποννησίους κλέφτας καὶ ἐκάλεσε νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν του πρὸς προσκύνησιν οἱ ἀρχηγοί των. Μόνος ὁ Κωνσταντῖνος Κ. δὲν προσῆλθεν εἰς τὴν προσκύνησιν ἐκείνην, ὑποπτευόμενος τοὺς Τούρκους. Ὑπεσχέθη ὅμως τὴν σύμπραξίν του μετὰ τῶν 1850 παλληκαριῶν τῶν ὁποίων ἡγεῖτο, εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα πρὸς ἐξόντωσιν τῶν Ἀλβανῶν. Κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην, πολιορκηθέντων τῶν 12 χιλιάδων Ἀλβανῶν ἐντὸς τῆς ἀτειχίστου Τριπόλεως, ὁ Κωνσταντῖνος Κ. ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὰς στρατηγικὰς ἀρετὰς καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα δι' ἐπιδεξίου ἑλιγμοῦ εἰς τὴν τραγικὴν ἐξόντωσίν των (βλ.λ. Τρίπολις.). Τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσναντίνου Κ. τότε ἀπέβη πασίγνωστον εἰς ἅπαντα τὸν ἑλληνισμόν. Μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Ἀλβανῶν, ὁ νικητὴς Χασὰν Τζεζάερλης ἐκάλεσε καὶ πάλιν τὸν Κωνσταντῖνον Κ. νὰ προσκυνήσῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ παρουσιασθῇ καὶ ἀπεσύρθη πανένδοξος μὲ τοὺς ἀδελφούς του καὶ συναγωνιστάς του, μεθ' ὧν καὶ ὁ ἐπιστήθιος φίλος του Παναγιώταρος, εἰς τὸν Πύργον τῆς Καστάνιτσας, ὅπου ἡσύχαζαν μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1780. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γαζῆ Χασὰν Τζεζάερλης, ἀνακληθεὶς εἰς Κων]πολιν, ἐπανῆλθε μένεα πνέων κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Κ. καὶ τοῦ Παναγιώταρου. Ἀποβιβασθεὶς περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου τοῦ 1780 ἐπὶ κεφαλῆς πολυαρίθμου στόλου καὶ 14 χιλ. στρατοῦ εἰς Γύθειον, ἑπτάωρον ἀπέχον τῶν πύργων τῆς Καστάνιτσας, ἤρχισε νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν ἀτιθάσων ἀρχηγῶν, ἔχων σύμβουλον μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἰδιαίτερον φίλον του καὶ μέγαν διερμηνέα Μαυρογέννην, ὁ ὁποῖος ἔπαιξεν ἐπαίσχυντον δι' Ἕλληνα καὶ χριστιανὸν τότε ρόλον. Τὴν 10ην Ἰουλίου τὰ τουρκικὰ στρατεύματα εἶχον στρατοπεδεύσει εἰς μιᾶς ὥρας ἀπόστασιν ἐντεῦθεν τῶν πύργων, ὅπου ἐπλησίασεν ὁ Ἀλήμπεης μετὰ 6 χιλ. στρατοῦ καὶ ἐζήτησε παρὰ τῶν πολιορκουμένων νὰ παραδοθοῦν. Εἰς τὴν ἀγέρωχον ἀπάντησίν των ὅτι ἤθελον πόλεμον, ἤρχισεν ἡ ἐπίθεσις τῶν Τούρκων λυσσώδης. Εἰς τοὺς καταιγισμοὺς τῶν τουρκικῶν πυροβόλων ἀπήντων ἀπὸ τὰς τυφεκήθρας τὰ τυφέκια τῶν ἡρωϊκῶν πολιορκουμένων, σκορπίζοντα τὸν ὄλεθρον εἰς τὰς τάξεις τῶν Τούρκων. Μόνοι καὶ ἀβοήθητοι ἀπὸ τοὺς Μανιάτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπερίμεναν ἐπικουρίας, ἀνθίσταντο ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας. Τὸ μεσονύκτιον δὲ τῆς 19ης Ἰουλίου ἐξώρμησαν ξιφήρεις, ἔχοντες εἰς τὸ μέσον τὰ γυναικόπαιδα καὶ ἀκατάσχετοι ἐρρίφθησαν κατὰ τῶν κοιμωμένων στρατιωτῶν τοῦ Ἀλήμπεη. Οἱ Τοῦρκοι ὑπέστησαν αἰφνιδιασμὸν καί, μέχρις οὗ ἀντιληφθοῦν τί συνέβη, οἱ πλεῖστοι κλέφται εἶχον διαφύγει πρὸς τὰ βουνά. Τρεῖς μόνον ἐφονεύθησαν. Πολλὰ ὅμως ἀπὸ τὰ ἀκολουθήσαντα τὴν ἔξοδον παιδία, ἀνίκανα νὰ τρέξουν, συνελήφθησαν αἰχμάλωτα. Ὁ Θεόδωρος Κ., δεκαετὴς τότε, ἐσώθη μετὰ τῆς μητρός του καὶ τῶν παλληκαριῶν τοῦ πατρός του. Ὁ Παναγιώταρος, συλληφθείς, ζῶν κατεκρεουργήθη, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Κ., τραυματισθεὶς βαρέως, ἀπεκρύβη εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον δάσος. Τὴν ἐπομένην τὸν ἀνεῦρεν ὁμὰς Τούρκων στρατιωτῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπειλήν του ὅτι θὰ ἐφόνευεν ὅσους ἠδύνατο ἐξ αὐτῶν μέχρις ὅτου τὸν ἐφόνευον, οἱ Τοῦρκοι κατέθεσαν τὰ ὅπλα, τὸν ἐπλησίασαν καὶ συνωμίλουν μαζί του εἰρηνικῶς καὶ φιλικῶς. Εἰς μίαν στιγμὴν ὅμως ἐκεῖνος, λόγῳ τοῦ τραύματός του καταιόμενος ἀπὸ πυρετόν, τοὺς ἐζήτησεν ὕδωρ. Οἱ Τοῦκοι προθυμοποιηθέντες νὰ τὸν περιποιηθοῦν δῆθεν, ἠγέρθησαν καί, ἐπιπεσόντες ἐκ τῶν νώτων του ὅλοι μαζύ, τὸν ἀπέπνιξαν. Ἐν μέσῳ τοιούτων τραγῳδιῶν ἐγεννήθη καὶ εἶδε τὸ πρῶτον φῶς τῆς ἡμέρας ὁ Θεόδωρος. Ἀλλὰ τὰ δεινὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Κ. δὲν περιγράφονται. Φθάνει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1762 μέχρι τοῦ 1806 ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς 70 Κ., μαχόμενοι κατὰ τῶν Τούρκων.

Κολοκοτρώνης Θεόδωρος. Ὁ πολυθρύλητος Πελοποννήσιος ἀρχηγὸς ἐγεννήθη εἰς τὸ ὄρος τῆς Μεσσηνίας Ραμοβοῦνι τὴν 3ην Ἀπριλίου 1770, δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Ἡ μήτηρ του, ἐπίτοκος, φεύγουσα καὶ αὐτὴ μαζὺ μὲ τὸν ἀλλόφρονα πληθυσμὸν τὴν ἐκδικήτριαν μάχαιραν τῶν τυράννων κατὰ τὴν οἰκτρὰν Ὀρλωφικὴν ἐπανάστασιν, ἔφερεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐν μέσῳ θρήνων καὶ κοπετῶν, τὸν μικρὸν Θεόδωρον. Μετὰ τὴν συμφορὰν τοῦ πύργου τῆς Καστάνιτσας, ἡ χήρα καπετάνισσα, μὲ τὸν δεκαετῆ τότε υἱόν της Θεόδωρον καὶ τοὺς ἀδελφούς του, κατέφυγεν εἰς τὴν Μηλιὰν τῆς Μάνης καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἁλωνίσταιναν. Εἶχον ἀπομείνει πάμπτωχοι πλέον καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Κ., διὰ νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὕφαινεν ἐπὶ πληρωμῇ εἰς γνωστὰς οἰκογενείας, ἢ ἔκοπτε ξύλα, τὰ ὁποῖα ὁ δεκατριετὴς Θεόδωρος, φορτώνων εἰς πτωχὸν ὑποζύγιον, μετέφερεν εἰς Τρίπολιν πρὸς πώλησιν. Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ πενία δὲν ἐπετρεψεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ περιφήμου ἁρματωλοῦ καὶ καταστροφέως τῶν Ἀλβανῶν νὰ μάθῃ γράμματα. Ὁ Θ. Κ. μόλις ἐγνώριζε νὰ συλλαβίζῃ καὶ νὰ σχεδιάζῃ τὴν ὑπογραφήν του. Γεννηθεὶς ὅμως μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἡρωϊσμοῦ, λικνισθεὶς μὲ τὸ ἀθάνατον τραγοῦδι τῶν κλεφτῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ μοιρολόγι τοῦ σπαραγμοῦ, βαρυνόμενος ἀπὸ οἰκογενειακὰς παραδόσεις δύο περίπου αἰώνων, ἀπὸ τῆς πρώτης τρυφερᾶς ἡλικίας του ἤρχισε νὰ ἐγγίζῃ, μὲ τὰ πτερὰ τῆς νεανικῆς του φαντασίας, τὸ ὄνειρον τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος του. Κατὰ τὸ 1785, ὅτε ὁ Κ. ἦτο δεκαπενταετὴς καὶ ἠδύνατο νὰ φέρῃ ὅπλα, ὁ περιβόητος Ζαχαριᾶς (βλ. λ.) συνελάμβανε τὸ μεγαλεπήβολον σχέδιον τῆς ἁρματωλικῆς ὁμοσπονδίας τῶν 24 ἐπαρχιῶν τῆς Πελοποννήσου. Ὁ Κ. παρουσιάσθη εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον κλέφτην, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν νεαρὸν υἱὸν ἀνεγνώρισε τὸν ἡρωϊκὸν πατέρα, τὸν Κωνσταντῖνον Κ. Ὁ Ζαχαριᾶς τοῦ ἐξέθηκε τὸ σχέδιον τῆς ὁμοσπονδίας καὶ ἡ φαντασία τοῦ ἐφήβου Κ. ἠνοίγετο πρὸς νέους πλατυτέρους ὁρίζοντας. Τόσον ὁ Θ. Κ., ὅσον καὶ οἱ ἐπιζήσαντες τῶν θείων του καὶ λοιπῶν συγγενῶν του ἐτάχθησαν ὑπὸ τὸν Ζαχαριᾶν. Κατὰ τὸ καταρτισθὲν σχέδιον, ὅλοι οἱ Πελοποννήσιοι κλέφτες ὤφειλαν ν' ἀναγνωρίζουν ὡς ἀρχηγοὺς τὸν Ζαχαριᾶν, τὸν Θ. Κ. καὶ τὸν Θανάσην Πετιμεζᾶν (βλ. λ. Πετιμεζαῖοι). Ἡ ὁμοσπονδία ἀνεγνωρίσθη καὶ ἀπὸ τὴν τουρκικὴν ἀρχήν, διότι κατ' ἐπίφασιν εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πραγματικὰ ἐφρόντιζε. Μὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς ὁμοσπονδίας τὸ 1785 ἤρχισαν καὶ αἱ πολεμικαὶ προπαρασκευαὶ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης κατὰ τῆς Τουρκίας. Ὅπως καὶ ἐπὶ Ὀρλώφ, ἐστάλησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀπεσταλμένοι τῆς Τσαρίνας διὰ νὰ ἐξεγείρουν τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ὁμοσπονδία ὅμως, ἔχουσα πικρὰν